

Hồi 12

Mê Ly Bốc Cục – Diệu Thủ Giải Nguy

Bạn ta là cừu gia của Thượng Quan Vân Long.
Bạn người vừa tới đồng thanh hô lên.

Vệ Thiên Nguyên nhận ra hai tên đi đầu chính là hai gã đại hán mà chàng từng gặp ở cố hương Bảo Định. Hai gã này nói với Sở Kinh Tùng:

- Tây Môn Bá, Đông Phương Hùng bá kiến Sở đại hiệp, xin đại hiệp lượng thứ cho việc quấy nhiễu quý phủ của bọn tại hạ.

Sở Kinh Tùng nói:

- Chỉ cần các vị không vượt quá giới hạn thì tại hạ có thể đứng ngoài cuộc. Các vị nên biết...

Tây Môn Bá cười lạt, nói:

- Tại hạ biết Vệ Thiên Nguyên là thiếu chủ nhân của Đinh Bộc mà Đinh Bộc là lão bằng hữu của đại hiệp.

Sở Kinh Tùng nói:

- Các vị biết thế thì tốt.

Tây Môn Bá bỗng phá lên cười ha ha một tràng dài.

Sở Kinh Tùng ngẩn người, nói:

- Tại hạ và Đinh Bộc là lão bằng hữu, chuyện này có gì đáng cười?

Tây Môn Bá ngừng cười và nói:

- Sở đại hiệp, có lẽ Đinh Bộc chưa nói với đại hiệp, lão ta là lão bằng hữu của đại hiệp nhưng cũng là lão bằng hữu của bọn tại hạ. Ba mươi năm trước, bọn ta và Đinh Bộc từng liên thủ thực hiện một vụ mua bán trong giới hắc đạo.

Nói đoạn lão quay sang hành lễ với Đinh Bộc và nói tiếp:

- Đinh đại ca, bọn ta biết Vệ Thiên Nguyên xem như thiếu chủ nhân của đại ca, nể tình giao hảo trước đây của chúng ta, bọn ta đương nhiên là không muốn đả thương hắn. Nhưng cũng xin đại ca giúp cho một việc, phiền đại ca khuyên thiếu chủ nhân của đại ca một tiếng.

Vệ Thiên Nguyên đã sớm tức khí, không nhịn được nên quát lớn:

- Đinh đại thúc, lão có muốn liên thủ với bọn chúng thực hiện một cuộc mua bán nữa không?

Đinh Bộc ngớ người, nói:

- Vệ thiếu gia, người nói gì thế, lẽ nào ta có thể bán đứng người? Nhưng...

Vệ Thiên Nguyên cắt lời, nói:

- Nếu lão không muốn chống lại ta thì bắt tất phải nói những gì nữa. Vì bảo toàn giao tình giữa lão và bọn chúng, lão đã không giúp bọn chúng thì cũng không cần phải giúp ta.

Dường như Đinh Bột đồng ý với đề nghị này, lão nói:

- Vệ thiếu gia, ta hy vọng thiếu gia tốt hơn hết hãy nghe hai vị bằng hữu này nói lý do đến đây. Nếu có thể không động thủ thì tốt hơn.

Nói đoạn lão lui bước sang một bên.

Vệ Thiên Nguyên cười nhạt, nói:

- Đinh đại thúc, hai vị bằng hữu của lão và ta không phải là gặp nhau lần đầu đâu. Lý do đến đây của bọn chúng ta đã sớm biết rồi. Còn một món nợ cũ, ta đang đợi bọn chúng đến thanh toán đấy!

Tây Môn Bá cười ha ha rồi nói:

- Vệ thiếu hiệp, người sai rồi, bọn ta đến đây không phải tìm người thanh toán nợ cũ. Bọn ta là cừu gia của Thượng Quan Vân Long nên đối với người chẳng có thâm thù đại hận gì cả. Không sai, tối hôm đó bọn ta từng động thủ với người ở Bảo Định và cũng từng nếm chút lợi hại của yêu nữ kia. Nhưng lần này bọn ta chỉ đến để đối phó với yêu nữ kia thôi, chỉ cần người không nhúng tay vào thì bọn ta quyết không làm khó dễ người.

Đinh Bột tiếp lời:

- Đúng đấy, Vệ thiếu gia, người hãy yên tĩnh qua một đêm ở nơi này, hà tất...

Lời chưa dứt thì đã nghe Vệ Thiên Nguyên quát lớn:

- Kẻ nào muốn đối phó với Thượng Quan Phi Phụng thì trước tiên hãy đối phó với ta!

Lời chưa dứt thì thân hình chàng đã như một cơn lốc xông ra ngoài. Chỉ nghe một loạt binh khí giao nhau đinh tai nhức óc, Tây Môn Bá sử dụng đôi Hồ đầu câu, Đông Phương Hùng sử dụng Chước sơn đao chống đỡ trường kiếm của Vệ Thiên Nguyên. Bọn người còn lại lập tức bày bố thế trận vây Vệ Thiên Nguyên vào giữa. Tây Môn Bá và Đông Phương Hùng liên thủ cũng đủ cầm chân Vệ Thiên Nguyên rồi, hướng hồ thêm bọn người do chúng đưa đến đều không phải là hạng tầm thường.

Vệ Thiên Nguyên vừa khấn trương vừa phẫn nộ, thét lớn:

- Ta sẽ liều mạng với các người!

Lời chưa dứt thì mũi chân khẽ điểm xuống đất, thân hình bay vọt lên không, trường kiếm lẳng không đâm xuống với chiêu Ứng kích trường không. Đông Phương Hùng hoành ngang đao chống đỡ với chiêu số Thiết môn môn, đao kiếm vừa tương tiếp thì hỏa quang xẹt ra tứ phía. Chước sơn đao sống dày của Đông Phương Hùng bị mẻ một miếng, nếu vừa rồi gã không đỡ được thì nhất định là bị tổn thương dưới kiếm của Vệ Thiên Nguyên rồi. Thế nhưng Vệ Thiên Nguyên công kích rất gấp, trong chớp mắt chàng đã thi triển hai chiêu Không môn tây lộ và Lưỡng chi hoa thương đâm vào hai khuỷu tay của Đông Phương Hùng. Cùng lúc đó thì Hồ đầu câu của Tây Môn Bá cũng đã khóa thế công thanh cang kiếm của chàng. Nguyên Tây Môn Bá phối hợp tác chiến với Đông Phương Hùng nên Hồ đầu câu của gã đến nhanh hơn chiêu Lưỡng chi hoa thương một chút. Nhờ vậy mới hóa hiểm thành an

cho đồng bọn. Trong tích tắc đó, Vệ Thiên Nguyên cũng bất giác cả kinh, biết là khó thoát khỏi cái chết. Nào ngờ Hồ đầu câu của Tây Môn Bá vừa kẹp lại, gã mượn lực xoay chuyển kéo thân hình Vệ Thiên Nguyên qua một bên, khi song cước của chàng vừa chạm đất thì Hồ đầu câu cũng lập tức bung ra, vị trí của chàng hạ xuống vừa đủ để tránh thế phản kích của Đông Phương Hùng.

Đông Phương Hùng tỏ vẻ phẫn nộ, nói:

- Hảo tiểu tử, bọn ta không muốn đả thương người nhưng người muốn liều mạng thật phải không?

Vệ Thiên Nguyên thản nhiên nói:

- Không sai, ta tự tìm cái chết đấy! Các người không cho ta đi thì chỉ có một cách là cùng ta đồng qui tận diệt thôi!

Nói đoạn chàng lại xông lên trước.

Lời vừa rồi không phải là chàng hù dọa, chàng đã không quan tâm đến sống chết thì có thể cùng Tây Môn Bá và Đông Phương Hùng đồng qui tận diệt như chơi.

Đinh Bội thấy vậy thì vội vàng phất tay áo thay Đông Phương Hùng đẩy mũi kiếm Vệ Thiên Nguyên sang một bên, nhưng nơi kiếm quang của chàng lướt qua đã khiến một ống tay áo khác của Đinh Bội biến thành một cánh hồ điệp bay đi. Vệ Thiên Nguyên thừa biết, nếu có Đinh Bội nhúng tay vào thì chàng không thể nào đi được, thậm chí cũng không thể cùng đối phương đồng qui tận diệt.

Đinh Bội thu chưởng lại và nói:

- Ta nói là không giúp cho bên nào, nhưng người ta không muốn đả thương thiếu gia thì hà cớ gì thiếu gia phải liều mạng đả thương người?

Sở Kinh Tùng lặng yên suy nghĩ:

- “Vở kịch đến đây cũng nên kết thúc thật sự rồi.”

Nghĩ đoạn lão đưa tay ra hiệu cho song phương ngừng tay và chậm rãi nói:

- Vệ thiếu hiệp, người quả nhiên là nhân vật đa tình, người muốn đi thì cứ việc đi.

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên nghe có tiếng bước chân vang lên ngoài sân viện, theo đó là một toán người ào ào kéo đến. Chợt nghe giọng của Sở Thiên Thư từ bên kia sân viện quát hỏi:

- Là bằng hữu nào không mời mà đến? Thật ra xem thường Sở gia thái quá!

Sở Kinh Tùng vội lướt tới trước, lão vận mục lực nhìn ra thì thấy toán người trên mười nhân vật, đi đầu là hai đại hán uy phong dũng mãnh. Tuy trong bóng đêm nhưng lão vẫn nhận ra được bọn người này là nhân thủ của Tiêu Chí Dao. Hai đại hán đi đầu, một người là Lỗ Đình Phương, người kia là Hàn Trụ Quốc.

Lỗ Đình Phương vừa đến nơi thì đã cười hì hì rồi nói:

- Sở đại hiệp, đa tạ diệu kế của đại hiệp đã giúp bọn ta lưu giữ cừu nhân!

Hắn thừa biết Sở Kinh Tùng đang muốn để cho Vệ Thiên Nguyên đi nhưng lại cố ý nói như Sở Kinh Tùng là đồng mưu với bọn chúng nhằm khiến Sở Kinh Tùng bị thiên hạ chê cười.

Hàn Trụ Quốc càng lợi hại hơn, hắn không động khẩu mà động thủ trước. Hắn vung hữu thủ phóng ba mũi Thấu cốt đinh có tẩm độc vào vách tường rồi mới nói:

- Vệ Thiên Nguyên, người muốn tìm cái chết thì ta thành toàn cho người!

Nói đoạn hắn vung thủ phóng ra tiếp ba mũi nữa, lần này thì nhằm thẳng vào giữa ngực Vệ Thiên Nguyên. Vệ Thiên Nguyên vội lách người tránh né. Tây Môn Bá đánh rơi một mũi còn một mũi lướt qua đầu vai chàng.

Sở Kinh Tùng vội nói:

- Nhị vị bằng hữu, các vị làm sai rồi!

Lỗ Đình Phương thản nhiên nói:

- Tiểu tử này chính là Phi Thiên Thần Long Vệ Thiên Nguyên mà Tiêu chủ nhân đang muốn bắt! Nay, nghe nói đại hiệp từng động thủ với hắn ở kinh sư thế đại hiệp không biết hắn là Phi Thiên Thần Long à?

Sở Kinh Tùng nói:

- Tại hạ biết, nhưng nơi này không phải là kinh sư mà là nhà của Sở mỗ!

Lỗ Đình Phương cười ha ha rồi nói:

- Đúng, đại hiệp đã giúp bọn ta quá nhiều rồi, từ lúc này trở đi, việc thu thập Vệ Thiên Nguyên cứ để bọn ta lo liệu là được. Bọn ta đến quý phủ thu thập cừu gia thì đương nhiên không dám phiền gia nhân của đại hiệp trợ thủ.

Sở Kinh Tùng đang phân vân khó xử thì đột nhiên Tây Môn Bá làm thay đổi tình thế, chỉ thấy song cửa của gã lóe lên, tiếp theo đó là một tiếng choang đánh gọn thì phán quan bút của Hàn Trụ Quốc đã bị đánh văng khỏi tay rồi.

Hàn Trụ Quốc cả kinh kêu lên:

- Chẳng phải các người là cừu gia của Thượng Quan Vân Long sao?

Tây Môn Bá thản nhiên đáp:

- Không sai!

Hàn Trụ Quốc hỏi tiếp:

- Thế tại sao các người quay sang giúp Vệ Thiên Nguyên? Lẽ nào các người không biết... không biết...

Tây Môn Bá tiếp lời:

- Bọn ta biết hắn sắp là nữ tế của Thượng Quan Vân Long.

Miệng nói nhưng đôi Hồ đầu câu không ngừng tấn công Hàn Trụ Quốc.

Phía bên kia, Lỗ Đình Phương định tấn công Vệ Thiên Nguyên nhưng Đông Phương Hùng đã hoành đao ngăn cản trước mặt hắn và nói:

- Không cho phép các người động đến một sợi tóc của Vệ Thiên Nguyên.

Lỗ Đình Phương phát đại nộ, quát:

- Các người đã đến đây đối phó Vệ Thiên Nguyên, thế tại sao ngay cả địch hay bạn cũng không phân biệt được?

Đông Phương Hùng cười nhạt, nói:

- Quy luật giang hồ là thù ai nấy báo, bọn ta đến tầm thù là chuyện của bọn ta, bọn ta không mời các người đến giúp!

Tây Môn Bá từ phía bên kia nói tiếp:

- Nếu cừu gia của một nhân vật không chỉ là một thì còn có quy luật thứ hai, kẻ nào đến trước thì được trước, bắt hãm hay giết hãm là do bọn ta quyết định, các người vô can.

Lúc này người của song phương đã hỗn chiến với nhau bên ngoài “linh đường”. Biến cố này làm cho Vệ Thiên Nguyên thật sự bất ngờ, bất giác chàng hoài nghi không thôi. Chàng trầm nghĩ:

- “Tây Môn Bá và Đông Phương Hùng là hai kẻ đã ngầm ám toán ta ở Bảo Định, thế tại sao bọn chúng lại đánh nhau với người của Tiêu Chí Dao? Rốt cuộc bọn chúng là ai?”

Tuy bọn Tây Môn Bá tự xưng là cừu gia của Thượng Quan Vân Long nhưng ngay cả điểm này Vệ Thiên Nguyên cũng không thể không hoài nghi. Chàng ngầm cảm thấy có điều gì đó “không đúng”, nhưng “không đúng” ở điểm nào thì lại không thể nói ra được. Nhưng chàng đâu ngờ rằng “cuộc cờ” này là do cao thủ bày bố.

Chàng nghĩ tới nghĩ lui nhưng vẫn không lý giải được nên đứng ngăn người nơi cửa “linh đường”.

Sở Kinh Tùng bước đến cạnh chàng và khẽ nói:

- Vệ thiếu hiệp, người còn chưa đi sao?

Vệ Thiên Nguyên sức tỉnh, nói:

- Đúng vậy, ta vốn muốn đi nhưng tại sao lại vẫn ở đây?

Nói đoạn chàng quét mục quang theo dõi tình hình hỗn chiến giữa bọn Lỗ Đình Phương và Tây Môn Bá. Tình thế lúc này đã đến độ khó phân giải, luận về võ công thì bọn Tây Môn Bá mạnh hơn nhưng về nhân số thì phía Lỗ Đình Phương nhiều hơn, bọn Tây Môn Bá dần dần bị đẩy vào thế bị động.

Vệ Thiên Nguyên thu mục quang lại và hỏi:

- Tại sao bọn người này...

Sở Kinh Tùng cắt lời, nói:

- Chuyện nơi này, sau khi người đi rồi ta tự biết lo liệu.

Đang lúc Vệ Thiên Nguyên chưa kịp bước đi thì đã nghe Đình Bật quát hỏi:

- Là bằng hữu nào?

Tiếng quát chưa dứt thì lại có một toán người tiến vào. Toán người này đến như cuồng phong bão vũ, người đi đầu phi thân qua tường như thương ưng đảo cách, người vừa đến thì lời cũng đến:

- Sở đại hiệp, phiền đại hiệp đợi quá lâu, hình như bọn ta đến rất đúng lúc phải không?

Sở Kinh Tùng cả kinh kêu lên:

- Thiên Cơ đạo trưởng!

Thiên Cơ đạo nhân cười ha ha rồi nói:

- Không sai, bản đạo soái lãnh bản phái đồng môn và bằng hữu trong giới hiệp nghĩa đạo đến đây.

Sở Kinh Tùng nói:

- Hình như tại hạ không ước hẹn các vị đêm nay đến đây!

Thiên Cơ đạo nhân cười lớn rồi nói:

- Điều đó có quan hệ gì, chỉ cần đến đúng lúc là được. Nay, yêu nữ kia vẫn chưa đến à?

Lão không chờ Sở Kinh Tùng đáp mà nói tiếp:

- Yêu nữ chưa đến thì thu thập tiểu ma đầu này trước!

Nói thì chậm nhưng diễn biến xảy ra cực nhanh. Sở Kinh Tùng chưa kịp có chủ ý thì Thiên Cơ đạo nhân đã xông vào “linh đường” và xuất ba đường kiếm liên tiếp đẩy Vệ Thiên Nguyên vốn đứng ngay cửa phải lui vào trong “linh đường”. Theo sau Thiên Cơ còn có ba vị trưởng lão của phái Hoa Sơn là Thiên Sách, Thiên Khu hai lão đạo sĩ và một nữ đạo sĩ Dương Châu.

Toán người này lấy đệ tử của Hoa Sơn làm chủ lực, tuy nhiên “hiệp nghĩa đạo” từ các môn phái trên giang hồ cũng không ít. Tuy thành phần hỗn tạp nhưng trận thế cũng khả quan. Những nhân vật đứng đầu là chưởng môn Mai Hoa Quyền - Mai Thanh Phong, chưởng môn Bát Quái Chưởng - Vương Điện Anh, tục gia đệ tử của phái Thiếu Lâm - Ấn Tân Ma và hai võ sư thành danh ở Lạc Dương là Tạ Quốc Đường, Thiết Lực Phu... v.v...

Sở Kinh Tùng thấy Thiên Cơ đạo nhân xông vào “linh đường” thì vội vàng kêu lên:

- Thiên Cơ đạo trưởng, có việc gì hãy từ từ nói đã.

Lão chưa dứt lời thì Thiên Cơ đạo nhân lại xuất tam kiếm liên hoàn bức Vệ Thiên Nguyên lui sâu vào bên trong “linh đường”. Trong tích tắc đó thì bọn Mai Thanh Phong cũng đã kéo tới.

Mai Thanh Phong nói:

- Ngày trước bọn tại hạ có phái người đưa Anh Hùng Thiếp và một phong thư cho Sở đại hiệp, phong thư đó do đích thân tại hạ thủ bút, chẳng hay Sở đại hiệp đã xem qua chưa?

Sở Kinh Tùng gật đầu, nói:

- Tại hạ đã xem qua.

Mai Thanh Phong nói tiếp:

- Thân phận của yêu nữ kia và quan hệ của ả với Vệ Thiên Nguyên, tại hạ đã nói rõ ràng trong thư.

Ý lão muốn nói Sở Kinh Tùng không nên hoài nghi gì nữa.

Sở Kinh Tùng nói:

- Nhưng...

Chữ “nhưng” vừa rời khỏi miệng thì Ấn Tân Ma đã cướp lời nói:

- Sở đại hiệp, ngài là nhân vật lãnh đạo giới hiệp nghĩa đạo ở Giang Nam, lẽ ra ngài không nên nói tình nói lý thay tiểu ma đầu họ Vệ kia mới phải chứ?

Sở Kinh Tùng không biết lựa lời thế nào mới phải nên đành nói:

- Sự tình sợ rằng không đơn giản như các vị nghĩ!

Vương Điện Anh và Thiết Lực Phu cùng nói:

- Đơn giản cũng tốt, phức tạp cũng tốt, trước tiên hãy thu thập tiểu ma đầu kia rồi nói gì thì nói!

Bọn họ vốn là hảo bằng hữu của Từ Trung Nhạc lúc sinh tiền, ngày Từ Trung Nhạc và Khương Tuyết Quân cử hành hôn lễ, bọn họ đã ném chút ít đau khổ từ Vệ Thiên Nguyên.

Tạ Quốc Đường cũng lên tiếng:

- Trước mắt đã diễn ra cuộc hỗn chiến nên khó tránh khỏi chuyện đêm dài lắm mộng, chi bằng cứ hạ khoái đao trăm loạn ma là xong!

Lão ta nói “hạ khoái đao trăm loạn ma” là tán đồng chủ trương thu nhập Vệ Thiên Nguyên trước.

Thiên Cơ đạo nhân từ trong linh đường nói vọng ra:

- Sở đại hiệp, ngài không biết đấy thôi, vụ án chưởng môn tiền nhiệm bị ám toán cũng liên quan đến tiểu ma đầu họ Vệ. Chuyện đêm nay, bất luận thế nào bọn bản đạo cũng không thể bỏ qua tiểu ma đầu này!

Bên trong nghe hàng loạt tiếng binh khí giao nhau, rõ ràng Vệ Thiên Nguyên và Thiên Cơ đạo nhân đã bắt đầu kịch đấu! Thiên Sách và Thiên Khu đạo nhân bật kiếm đứng thủ ngay cửa linh đường. Hai lão này chẳng nói một lời, nhưng thái độ thì chẳng khác gì cảnh cáo Sở Kinh Tùng rằng:

- “Nếu ngài muốn tiến vào trợ giúp Vệ Thiên Nguyên thì trước tiên hãy qua cửa ải bọn ta đã!”

Sở Kinh Tùng vô cùng khẩn trương, trầm nghĩ:

- “Nếu ta xông vào thì vị tất hai lão đại sĩ mũi trâm kia đã ngăn cản được. Nhưng phái Hoa Sơn tốt xấu thế nào, chung quy vẫn là võ lâm đồng đạo nên không thể nói trở mặt là trở mặt.”

Trong lúc lão đang do dự thì đã có hai bóng người xông vào linh đường tiếp ứng cho Thiên Cơ đạo nhân. Đó là Hàm Cốc và Hàm Hư đạo nhân, hai đệ tử hàng văn bối của phái Hoa Sơn. Thiên Sách, Thiên Khu hai đạo sĩ quả nhiên chỉ ngăn chặn ngoại nhân chứ không chặn đệ tử bản phái của bọn họ.

Tề Tấu Ngọc nằm trong quan tài không biết tình hình bên ngoài thế nào, nhưng nghe tiếng binh khí giao nhau thì bất giác kinh hãi, nghĩ thầm:

- “Hình như kịch giả trở thành kịch thật thì phải? Tại sao lại như thế?”

Thiên Cơ đạo nhân là cao thủ kiếm thuật của phái Hoa Sơn, lão sử kiếm như gió, chiêu chiêu thức thức đều nhằm vào yếu huyệt của Vệ Thiên Nguyên mà tấn công. Vệ Thiên Nguyên vô cùng phần nộ, quát lớn:

- Thiên Cơ đạo trưởng, lão cứ ép người thế này thì đừng trách ta không khách khí nhé!

Thiên Cơ đạo nhân cười nhạt, nói:

- Không khách khí thì sao nào?

Lời chưa dứt thì lão đã cảm thấy một đạo kiếm lóe lên trước mắt, Vệ Thiên Nguyên xuất kiếm nhanh như chớp và đâm vào phượng vị mà đối phương không ngờ đến. Thiên Cơ đạo nhân vội thu kiếm về chống đỡ, tuy thân thể không tổn thương nhưng tay áo đạo bào của lão bị kiếm khí tiện đứt một mảnh.

Thiên Cơ đạo nhân phát lộ, nói:

- Hảo tiểu tử, ngươi muốn liều mạng thật phải không? Cho ngươi biết thế nào là lợi hại của bản đạo!

Vệ Thiên Nguyên cười nhạt, nói:

- Lợi hại của lão, ta đã biết rồi. Nhưng lợi hại của ta, sợ rằng lão chưa biết đấy.

Kiểm pháp của chàng là do đích thân Tề Yến Nhiên truyền thụ, mà kiếm pháp của Tề gia thì kỳ ảo vô cùng. Nếu song phương đều luyện đến cảnh giới thượng thừa thì chưa chắc kiếm pháp Tề gia thắng được kiếm pháp Hoa Sơn. Nhưng hiện tại, Thiên Cơ đạo nhân biết về kiếm pháp Tề gia không nhiều bằng Vệ Thiên Nguyên biết về kiếm pháp phái Hoa Sơn. Vì thế, Vệ Thiên Nguyên xuất toàn bộ chiêu số ra thi triển thì Thiên Cơ đạo nhân bị đẩy vào thế bị động và chỉ biết chống đỡ mà thôi.

Hàm Cốc và Hàm Hư thấy sư thúc không địch lại đối phương thì lập tức song kiếm tề xuất. Hã gã đồng quát lớn:

- Khá khen cho tiểu tử ngươi, hôm nay bọn ta không thể không giết ngươi để báo thù cho tiên sư.

Nguyên hai gã là đệ tử đắc ý của chương môn tiền nhiệm phái Hoa Sơn - Thiên Quyền đạo nhân, chúng nghe sư thúc nói Vệ Thiên Nguyên có liên quan đến vụ án sư phụ chúng bị ám sát thì chẳng cần hỏi kỹ căn do mà đã xem Vệ Thiên Nguyên là đại cừu nhân rồi.

Hai đạo sĩ này kiếm thuật còn kém Thiên Cơ một bậc, nhưng sức lực cường tráng nên xuất thủ còn nguy hiểm hơn cả Thiên Cơ. Vệ Thiên Nguyên đã đánh với bọn Tây Môn Bá một trận, trận đó tuy là diễn kịch (nhưng Vệ Thiên Nguyên lại không biết là đối phương diễn kịch) nhưng chàng cũng hao tổn không ít khí lực. Chàng và Thiên Cơ đơn đả độc đấu vốn đã cảm thấy không đủ khí lực rồi. Bây giờ một địch tam thì càng khó lòng cầm cự, qua mười chiêu chàng đã bị đẩy vào thế bị động. Trong thế kịch chiến đó, bỗng nhiên chàng tung người tới trước, trường kiếm như đâm Hàm Cốc, nhưng thế kiếm đi được nửa đường thì đột nhiên hướng sang yết hầu của Hàm Hư.

Trường kiếm của Hàm Cốc đã đâm lệch sang một bên nên không thể thu về giải cứu cho đồng bọn kịp, gã vội vàng phi cước đá vào giữa lưng Vệ Thiên Nguyên. Thiên Nguyên lách người tránh né, nhờ vậy Hàm Hư cũng tránh được thế kiếm của chàng. Nhưng Hàm Cốc vì phi cước đá quá nhanh, Vệ Thiên Nguyên đã né tránh nhưng gã không thể thu cước lại kịp, vì thế hữu cước của gã đá trúng ngay vào nắp chiếc quan tài.

“Âm” một tiếng, nắp quan tài đột nhiên văng ra.

Bọn Thiên Cơ đạo nhân dù gan to vô giới mà đột nhiên thấy trong quan tài có một nữ quỷ đứng lên thì cũng bất giác giật thót mình và quên cả chuyện hợp kích Vệ Thiên Nguyên.

Tề Tấu Ngọc nháy ra khỏi quan tài và lớn tiếng hô:

- Thiên Thư, ngươi và thúc thúc bày ra vở kịch này đã vượt quá giới hạn rồi, lẽ nào các vị thật sự muốn xử Vệ đại ca tại nơi này?

Nguyên Sở Kinh Tùng bảo nàng giúp sức diễn vở kịch này nhưng vì không tiện trách kẻ phụ nên nàng đành gọi Sở Thiên Thư ra trách mắng.

Ngay lúc đó Vệ Thiên Nguyên cũng kêu thất thanh:

- Sư muội, là người à! Tuyết Quân đâu?

Hàm Cốc, Hàm Hư sau một lúc ngẩn người thì lại xuất kiếm đâm tới khiến Tề Tấu Ngọc chẳng còn thời gian để trả lời. Vệ Thiên Nguyên cũng không sao hỏi được.

Cũng lúc đó, bên ngoài Sở Thiên Thư đang xông vào linh đường, lớn tiếng quát:

- Tránh ra!

Thiên Sách, Thiên Khu hoành ngang song kiếm ngăn chặn ngay cửa nhưng Sở Thiên Thư chẳng coi ra gì, xông bừa vào. Thiên Sách đạo nhân liền vùng trường kiếm định điểm khê vào huyết đạo của Sở Thiên Thư, nhưng kiếm quang vừa lóe lên thì bỗng nhiên nghe rắc một tiếng, trường kiếm của Thiên Sách đạo nhân lập tức thoát thủ. Thì ra Đinh Bột đi sau nhưng tới trước, lão chen vào giữa hai người và ngăn chặn Thiên Sách đạo nhân thay cho Sở Thiên Thư. Trường kiếm của Thiên Sách đạo nhân là do lão vận công phu Đan chỉ thần công bắn văng ra khỏi tay.

Ngay lúc đó Sở Kinh Tùng cũng quát lên:

- Thư nhi, không được vô lễ với tiền bối.

Tuy miệng nói thế nhưng thân hình lão đã dịch động qua ngăn chặn trước mặt Thiên Khu đạo nhân. Rõ ràng là trách nhi tử nhưng kỳ thực là che chắn cho nhi tử. Địa vị của Sở Kinh Tùng trong võ lâm cao hơn Đinh Bột, võ công cũng cao cường hơn Đinh Bột nên Thiên Khu đạo nhân không dám vô lễ với lão.

Sở Thiên Thư vừa lọt được vào trong linh đường thì Thiên Cơ đạo nhân liền quát lớn:

- Sở thiếu hiệp, chuyện không liên can đến thiếu hiệp, xin mời ra ngoài mau!

Sở Thiên Thư đại nộ chột phát, chàng lớn tiếng nói:

- Đây là nhà của ta, ta muốn bọn ngươi mau rút xéo đi!

Thiên Cơ đạo nhân cười ha ha một tràng rồi nói:

- Lệnh tôn đã tiếp nhận Anh Hùng Thiếp của bọn ta, dù là lệnh tôn cũng không thể bảo bọn ta rút xéo đi được.

Lúc này Hàm Cốc đang động thủ với Tề Tấu Ngọc, Hàm Hư trợ thủ cho Thiên Cơ công kích Vệ Thiên Nguyên. Năm người phân thành hai trận ác chiến, khó có thể phân giải được. Tề Tấu Ngọc nóng lòng muốn qua phối hợp với Vệ Thiên Nguyên nên xuất một chiêu Ngọc nữ đầu thoa, kiếm quang như ánh chớp nhằm giữa ngực đối phương đâm tới. Chiêu này công

quá gấp nên hợp với tâm ý của Hàm Cốc. Gã thi triển chiêu Hoàn vân đoạn phong, trường kiếm hoành ngang chống đỡ. Choang một tiếng, hai trường kiếm va vào nhau, kiếm pháp của Tề Tấu Ngọc không kém Hàm Cốc nhưng đáng tiếc là nội lực không bằng đối phương nên song kiếm vừa giao nhau thì bên nào cường bên nào nhược đã có thể phán đoán. Thân hình Tề Tấu Ngọc liên tục lay động tựa như ngọn đuốc trong gió lấc lư muốn tắt.

Hàm Cốc cười nhạt, nói:

- Đom đóm mà cũng muốn phát quang à? Người đứng cho vững rồi hãy đánh tiếp.

Nào ngờ Tề Tấu Ngọc không đứng vững nhưng vẫn đánh tiếp. Nàng đi theo bộ pháp Túy bát tiên, thân hình ngã qua một bên và trường kiếm lập tức biến chiêu đâm tới. Thế công này quả thật Hàm Cốc không thể ngờ, tuy không để đối phương đâm trúng nhưng nhất thời gã cũng bị nàng làm cho loạn chân loạn tay. Gã kinh thầm nghĩ:

- “Yêu nữ này quả nhiên không hổ là nữ nhi của Tề Cẩm Minh, ta đã quá xem thường ả rồi.”

Chỉ đáng tiếc là Tề Tấu Ngọc cuối cùng không đủ nội lực nên lại để cho Hàm Cốc chiếm lại tiên cơ.

Phía bên kia Vệ Thiên Nguyên mắt nhìn tứ phương, tai nghe bát hướng, chàng thấy tình thế bất ổn của Tề Tấu Ngọc thì sợ nàng không thể tiếp tục cầm cự được mà bị thọ thương, nên chàng lập tức thi triển một hiểm chiêu Tinh hán phù trà, mũi kiếm lay động hóa thành muôn ngàn hoa kiếm như ánh sao trong bầu trời đêm. Hàm Hư không nhận biết được chiêu này nên vội vàng múa kiếm phòng thân không dám công địch. Thiên Cơ đạo nhân thì thi triển chiêu Đại hán hồ yên đánh vào giữa vòng kiếm quang của đối phương. Ứng đối tuy đặc cách nhưng có chống đỡ được hay không thì ngay cả bản thân lão cũng không nắm chắc. Nên biết đơn đả độc đấu thì lão chỉ miễn cưỡng cầm cự với Vệ Thiên Nguyên, hiện tại tuy có Hàm Hư trợ chiến nhưng gã này chỉ lo phòng thủ hộ thân, vì thế lão lại cùng Vệ Thiên Nguyên đơn đả độc đấu.

Nhờ lão ứng phó đặc cách nên chỉ có mấy điểm kiếm quang rơi vào thân mà thôi. Nhưng kỳ quái là lão không cảm thấy đau đớn gì, đạo bào bị thủng vài chỗ bên ngoài, còn da thịt bên trong không bị tổn thương. Lúc này thế công của Vệ Thiên Nguyên bỗng nhiên chậm trở lại, trường kiếm xuôi dọc theo thân người tựa hồ như không còn dương lên nổi. Thiên Cơ đạo nhân mừng thầm:

- “Thì ra tiểu tặc này đã sức cùng lực kiệt rồi, chỉ cần Sở Kinh Tùng không nhúng tay vào thì nhất định ta sẽ thu thập được hắn.”

Lão nào biết Vệ Thiên Nguyên không chỉ khí lực suy vi mà còn trúng ám khí tẩm độc. Đó là Thấu cốt đinh của Hàn Trụ Quốc đánh xẹt qua vai chàng vừa rồi. Lúc đầu chàng chỉ cảm thấy xót thương ngoài da, độc tố không phát tác ngay. Với trình độ nội công của chàng thì chút tổn thương đó vốn không đủ gây hại. Nhưng sau khi kịch đấu với Thiên Cơ đạo nhân thì năng lực kháng độc suy giảm, vì thế độc tố mới phát tác. Chiêu vừa rồi chàng sử xuất quá khẩn trương nên bỗng nhiên cảm thấy đầu quáng mắt hoa, khí lực hư nhược. Chàng phải

đứng tựa vào cổ quan tài mới không té ngã, miệng há lớn thở dốc từng hơi. Thiên Cơ đạo nhân tả chưởng hữu kiếm như có ý bất sống Vệ Thiên Nguyên, nhưng chàng vẫn còn chút khí lực để chậm rãi xuất kiếm, mũi kiếm lắc lay bất định. Là một đại hành gia về kiếm pháp, Thiên Cơ đạo nhân vừa thấy thì biết kiếm pháp của đối phương muốn đâm vào thất huyết. Nếu không có Tề Tấu Ngọc trong vòng chiến thì lão có thể xem thường nội lực không đủ của Vệ Thiên Nguyên mà để cho chàng đâm trúng huyết đạo cũng chẳng sao. Nhiều lắm là chịu đau nhất thời nhưng lập tức sẽ phục nguyên, còn Vệ Thiên Nguyên tất phải thọ thương dưới kiếm của lão. Nhưng hiện tại Thiên Cơ đạo nhân không dám mạo hiểm, lão vội biến đổi thế chiêu, kiếm thế của lão vừa biến thì Vệ Thiên Nguyên cũng biến theo, trường kiếm lay động, trước sau vẫn nhắm vào huyết đạo của đối phương.

Thiên Cơ đạo nhân cười nhạt rồi nghĩ thầm:

- “Để xem tiểu tặc ngươi cầm cự được bao lâu?”

Nghĩ đoạn, vì giữ thế diện nên lão không liều mạng mà chỉ đánh cầm chừng.

Phía bên kia Sở Thiên Thư đã tham chiến, nhưng phán quan bút của chàng vừa xuất thì đã bị Hàm Cốc và Hàm Hư liên thủ ngăn chặn, nhất thời không những không thi triển được mà còn bị đẩy vào góc phòng. Tề Tấu Ngọc vừa thoát khỏi sự truy cản của Hàm Cốc thì lập tức lướt qua bên cạnh Vệ Thiên Nguyên để hợp thủ với chàng.

Cùng lúc đó lại có tiếng bước chân tiến vào linh đường, đương trường lại có thêm một bóng người nữa. Người này không ai xa lạ mà chính là Dương Châu đại hiệp Sở Kinh Tùng. Sở Kinh Tùng hắng giọng rồi nói:

- Thư nhi, ta vừa giáo huấn ngươi là không được vô lễ với bậc trưởng bối, tại sao ngươi lại...

Sở Thiên Thư nói:

- Phụ thân không nhìn thấy sao, lão đạo sĩ mũi trâu kia đang bắt nạt sư muội đấy!

Thì ra Thiên Cơ đạo nhân vì thấy kiếm pháp Vệ Thiên Nguyên tinh diệu, nhất thời khó lòng đắc thủ, khi Sở Kinh Tùng vừa tiến vào thì lão lập tức cải biến chiến lược là thu thập Tề Tấu Ngọc trước. Do vậy lão sử xuất một chiêu cầm nã thủ định chụp vào vai Tề Tấu Ngọc.

Sở Kinh Tùng trầm giọng nói:

- Thiên Cơ đạo huynh, xin chớ hơn thua với hàng tiểu bối.

Thiên Cơ nghe vậy thì không dám hạ sát thủ, thu thế lại và nói:

- Sở đại hiệp, hãy yên tâm, ta đã dặn dò đệ tử quyết không làm tổn thương đến quý công tử.

Sở Kinh Tùng lạnh lùng nói:

- Đa tạ! Nhưng cũng xin đạo huynh chớ đả thương tiểu nữ này.

Thiên Cơ đạo nhân phá lên cười ha ha một tràng rồi nói:

- Sở đại hiệp nói vậy hóa ra bản đạo là kẻ hồ đồ sao? Xưa nay bản đạo chỉ biết quý phũ có một vị công tử, lấy đâu ra một vị nữ nhi nữa vậy?

Sở Kinh Tùng nói:

- Vị cô nương này là...

Thiên Cơ làm ra vẻ ngạc nhiên nói:

- Cô ta chẳng phải là nữ nhi của Tề Cẩm Minh sao? Thế tại sao lại biến thành nữ nhi của đại hiệp?

Hàm Cốc, Hàm Hư đã ép Sở Thiên Thư vào góc nên thế công cũng chậm lại, bọn chúng như chờ có sự biến hóa mới. Lúc này nghe sư thúc hí lộng Sở Kinh Tùng như thế thì không nhịn được nên phá lên cười ha ha.

Sở Kinh Tùng dù thâm trầm cỡ nào cũng không nén được lửa giận bốc lên trong lòng, trầm giọng nói:

- Tại hạ là kế phụ của cô ta, thế thì có gì đáng cười?

Thiên Cơ đạo nhân nói:

- Thế à, bản đạo hiểu rồi, thì ra đại hiệp lấy mẫu thân cô ta. Loạn thế nam nữ ly hợp vốn là chuyện thường, không sai, chẳng có gì đáng cười. Nhưng dù sao thì kế phụ cũng còn cách thân sinh và nhi tử một bậc phải không? Xin lượng thứ cho bản đạo nói thật một câu. Tề Cẩm Minh là một đại ma đầu mà thiên hạ đều biết, nữ nhi của hắn trong mắt bọn ta cũng chỉ là một yêu nữ mà thôi. Những chuyện khác không nói, chỉ đề cập đến chuyện tối này, hành vi của ả thật là quá sức hoang đường. Sở đại hiệp, ngài nề mặt tôn phu nhân nên không tiện quản giáo nữ nhi này, vậy bản đạo thay ngài quản giáo chẳng phải là tốt hơn sao?

Nói đoạn lão lại ra thế định chụp lấy Tề Tấu Ngọc. Sở Kinh Tùng không nhẫn nại được nữa, lão dịch bước chắn trước mặt Tề Tấu Ngọc rồi trừng mắt nhìn Thiên Cơ đạo nhân và nói:

- Đạo huynh có cho tại hạ nói mấy câu được không?

Bọn Thiên Cơ đạo nhân tuy đã có sự chuẩn bị rồi mới đến nhưng lúc này thấy Sở Kinh Tùng vì phần nộ mà hiện xuất uy phong nên lão cũng có phần khiếp ý. Lão không dám xuất thủ ngay mà nói:

- Sở đại hiệp, ngài là chủ nhân, bản đạo đâu dám bất kính, có điều gì xin cứ nói!

Sở Kinh Tùng nói:

- Tại hạ không cần các vị tôn trọng gì cả, tại hạ chỉ muốn nói đạo huynh biết là tại hạ rất tôn kính tiền nhiệm chủ môn Thiên Quyền đạo trưởng của quý phái. Chủ môn hiện nhiệm của quý phái - Thiên Ngô đạo trưởng cũng là bằng hữu mà tại hạ rất khâm phục. Còn đạo huynh...

Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Một tiểu nhân vật như bản đạo đương nhiên không đáng để Sở đại hiệp tôn trọng chứ gì?

Sở Kinh Tùng nói:

- Đạo huynh là trưởng lão của phái Hoa Sơn, nên được người khác kính trọng, nhưng hiện tại, tại hạ chỉ muốn nói ba chữ với đạo huynh thôi.

Thiên Cơ liền hỏi:

- Ba chữ gì?

Sở Kinh Tùng trầm giọng nói:

- Cút xéo đi!

Sắc diện của Thiên Cơ đạo nhân lúc xanh lúc đỏ, quát lên:

- Sở Kinh Tùng, ngươi...

Lời chưa dứt thì lão vung kiếm đâm ngay.

Sở Kinh Tùng phát ra một cườm khiến trường kiếm của đối phương đâm vào hư không. Thiên Cơ lách người sang một bên tựa như không muốn ra chiêu nhưng kỳ thực lão ta không làm chủ được thân thể nên lui thẳng ra sau. Lão lui đến bên cửa thì thân hình mới bình ổn lại, nhưng đột nhiên như bị ai đó dùng lực đẩy nên song cước lại lui tiếp ba bước ra khỏi cửa linh đường.

Thì ra Sở Kinh Tùng thi triển một chưởng có tên là Long môn tam điệp lãng, bên trong bao gồm ba luồng nội lực như sóng dồn, lớp sau cao hơn lớp trước. Bình thời có thể Thiên Cơ đạo nhân không đến nỗi bại tướng như thế, nhưng hiện tại lão đã đấu với Vệ Thiên Nguyên một trận nên nội lực hao tổn khá nhiều, nên không sao chống đỡ nổi.

Hàm Hư, Hàm Cốc thấy sư thúc bị bức phải “cút xéo đi” thì kinh hãi không thôi, cả hai cũng vội vàng phóng ra ngoài. Thiên Cơ bị Sở Kinh Tùng đẩy ra khỏi “linh đường” nhưng luồng nội lực cuối cùng vẫn chưa hóa giải, vì vậy thân hình lão bất giác bị đẩy lăn cuồn cuộn dưới đất. Đệ tử phái Hoa Sơn thấy vậy thì cả kinh và đồng loạt hỏi:

- Xảy ra chuyện gì vậy? Thiên Cơ trưởng lão thọ thương rồi chăng?

Hàm Cốc phần nộ lớn tiếng nói:

- Sở Kinh Tùng quay sang giúp tiểu ma đầu kia, sư thúc bị... bị...

- Há có lý này, dù Sở Kinh Tùng là võ lâm minh chủ ở Giang Nam cũng không thể làm nhục chúng ta như thế.

- Hừ, ta thấy hấn vì thê tử của Tề Cẩm Minh, mà Vệ Thiên Nguyên là sư diệt của Tề Cẩm Minh nên hấn và tiểu ma đầu kia là đồng bọn với nhau rồi!

Trong lúc đệ tử phái Hoa Sơn mồm năm miệng mười đòi hưng binh vấn tội thì Sở Kinh Tùng bước ra ngoài. Lão nói:

- Xin các vị đạo huynh của phái Hoa Sơn chớ nghe lời khiêu khích của bọn tiểu nhân, tại hạ chỉ muốn Thiên Cơ đạo huynh...

Một đệ tử phái Hoa Sơn đã cướp lời, mắng:

- Ngươi dám làm nhục trưởng lão của bọn ta như thế mà còn có thể nói bọn ta nghe lời khiêu khích sao?

Tiếp theo là cả bọn đồng thanh quát lên:

- Làm nhục trưởng lão phái Hoa Sơn là làm nhục bọn ta, Sở Kinh Tùng, ngươi không nói ra đạo lý thì hôm nay bọn ta quyết không bỏ qua cho ngươi đâu!

Sở Kinh Tùng chậm rãi nói:

- Tại hạ có thể nói đạo lý với các vị nhưng không phải là lúc này, bây giờ mời các vị hãy đi trước, ngày sau tại hạ đích thân lên Hoa Sơn nói rõ mọi chuyện với Thiên Ngộ đạo trưởng. Khi đó sẽ chịu tội trước các vị!

Chẳng tha không nói còn tốt hơn, Sở Kinh Tùng nói như vậy chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa. Dương Quang Tán Nhân là nữ trưởng lão duy nhất của phái Hoa Sơn, tuy là phận nữ lưu nhưng tính tình bà ta vô cùng nóng nảy, vừa nghe thì đại nộ chột phát. Bà lạnh lùng nói:

- Sở đại hiệp, chữ “mời” của người bọn ta không dám nhận rồi! Thiên Cơ là sư huynh của ta nên ta cũng không dám tiếp nhận ưu đãi “phá cách” của người. Hừ, chỉ cần người thắng được thanh kiếm trong tay ta, ta cam nguyện tự cắt xẻo đi!

Nên biết Thiên Cơ đạo nhân là nhân vật đứng hàng thứ hai trong sáu trưởng lão của phái Hoa Sơn. Thiên Ngộ đạo nhân không đến thì đương nhiên lão là bậc trưởng bối cao nhất trong đồng môn. Sở Kinh Tùng bảo Thiên Cơ đạo nhân cắt xẻo đi mà lại mời bọn Dương Quang Tán Nhân hồi sơn, do đó Dương Quang Tán Nhân nói không dám tiếp nhận ưu đãi “phá cách” là ý vậy.

Sở Kinh Tùng gượng cười, nói:

- Đạo cô nghe tại hạ giải thích đã...

Thiên Khu đạo nhân trước đó vừa thua một chiêu nên khí hận chưa tan, lão cướp lời nói:

- Còn giải thích gì nữa, cắt xẻo đi và mời đi chẳng khác nhau sao? Được, có bản lĩnh thì người cứ bảo bọn ta cắt xẻo đi!

Nói thì chậm nhưng diễn biến rất nhanh. Thiên Khu đạo nhân chưa nói hết lời thì Dương Quang Tán Nhân đã bạt kiếm đâm Sở Kinh Tùng rồi. Vì thế, Thiên Khu cũng không chậm trễ, lão vội xuất kiếm xông đến cùng bà ta song chiến Sở Kinh Tùng. Kiếm pháp của Dương Quang Tán Nhân càng uy mãnh hơn Thiên Cơ, Thiên Khu tuy hơi yếu nhưng cũng không tầm thường. Sở Kinh Tùng muốn thắng hai nhân vật này đã không dễ, huống hồ Dương Quang Tán Nhân là nữ tử nên lúc động thủ không thể không có chút kiêng kỵ. Ví dụ như công phu cầm - nã là không thể thi triển trên người bà ta, còn nếu dùng nội lực đả thương bà ta thì lại kết oán càng sâu với phái Hoa Sơn, điều đó Sở Kinh Tùng cũng không muốn. Vì lẽ đó, trước kiếm pháp công kích lợi hại của Dương Quang Tán Nhân thì Sở Kinh Tùng chỉ còn biết chống đỡ.

Bọn người không thuộc phái Hoa Sơn lúc này cũng tràn lên đứng thành hàng với đệ tử Hoa Sơn và luôn miệng trách mắng Sở Kinh Tùng hành động không hợp đạo, có kẻ còn muốn động thủ.

Mai Thanh Phong cười nhạt, nói:

- Lẽ ra Sở đại hiệp phải nói năng cẩn thận một chút, bây giờ chúng ta định thế nào đây?

Vương Điện Anh nói:

- Tuy Sở Kinh Tùng vô lễ nhưng chúng ta cũng không thể cật đông hiếp cô, món nợ này ngày sau hãy tính.

Thiết Lực Phu tiếp lời:

- Ngày sau mới tỉnh? Thế hiện tại chúng ta làm gì?

Vương Điện Anh nói:

- Sở Kinh Tòng muốn che chở cho tiểu ma đầu họ Vệ thì người nói xem, chúng ta có nên nghe lão ta nói?

Thiết Lực Phu tỉnh ngộ, nói:

- Đúng, chúng ta chẳng cần nghe lão ta biện minh, cứ thu thập tiểu ma đầu và tiểu yêu nữ kia là được.

Ngay lúc đó thì Vệ Thiên Nguyên, Tề Tấu Ngọc và Sở Thiên Thư vừa bước ra khỏi linh đường. Tại Từ gia ở Lạc Dương, Thiết Lực Phu từng động thủ với Vệ Thiên Nguyên một lần, và đã nếm chút lợi hại của chàng, lúc này lão thấy Vệ Thiên Nguyên đã thọ thương, cơ hội báo thù đã đến nên lão là nhân vật xông lên đầu tiên.

Đình Bột đứng bên cửa linh đường lên tiếng nói:

- Vệ thiếu gia, giết gà đâu cần dùng dao mổ trâu, để lão giải quyết cho!

Vừa nói lão vừa xông lên trước, song chưởng vạch thành hình tròn rồi khê đẩy ra, chỉ bằng mấy động tác nhẹ nhàng mà song cước của Thiết Lực Phu đã bất ổn, lão ta bất giác bị đẩy lùi ra một bên. Đột nhiên nghe ầm một tiếng, vách tường linh đường bị sạt một mảng. Nhất thời bụi đá bay tứ tung.

Thiết Lực Phu đã luyện ngoại công cực kỳ cường mãnh, lực trên song thủ có đến ngàn cân, nhưng lực đạo của lão ta bị Đình Bột thi triển thủ pháp tứ lạng bạt thiên cân đẩy sang một bên và đánh trúng vào vách tường.

Nói thì chậm nhưng diễn biến tại đương trường cực kỳ nhanh, trong tiếng ầm ầm đó thì Đình Bột đã vung trảo thủ chụp vào tấm lưng phì nộn của Thiết Lực Phu rồi nhắc hẳn lão ta lên khỏi mặt đất. Đình Bột quát lớn:

- Cút xéo đi!

Toàn thân hình thiết tháp của Thiết Lực Phu ứng theo tiếng quát mà bay ra ngoài mấy trượng.

Bọn người theo sau Thiết Lực Phu thấy Đình Bột lợi hại như vậy thì bất giác ngẩn người, không hện mà tất cả đều dừng bước.

Thiên Sách đạo nhân nộ khí, nói:

- Đình Bột, thì ra ngươi vẫn cam tâm làm nô tài cho Tề gia, vậy thì đừng trách lão đạo ta không khách khí với ngươi.

Đình Bột mỉm cười, nói:

- Vậy sao, thì ra vừa rồi các vị khách khí với tại hạ đấy chẳng? Được, thế thì mời đạo huynh không cần khách khí, cứ đến thi thố với nhau cho vui!

Thiên Sách bất giác đỏ bừng mặt mũi, lão dùng dùng nộ khí quát:

- Vừa rồi ta không lưu tâm nên bị ngươi đánh lén, ngươi tưởng rằng như thế là ta thua ngươi đấy chắc?

Tề Tấu Ngọc cười hì hì rồi nói xen vào:

- Hà tất phải đấu khẩu, là chân hay giả, cứ đánh ắt biết!

Ấn Tân Ma quát lớn:

- Yêu nữ, thân người còn khó tự bảo mà dám nói cười người khác à?

Tề Tấu Ngọc vẫn cười hì hì, nói:

- Đại hòa thượng của Thiếu Lâm tự có uy phong quá há! Tiểu nữ tử ta dám cười người khác nhưng cũng không dám cười đại hòa thượng của Thiếu Lâm tự.

Năm xưa, Ấn Tân Ma không bị trục xuất khỏi sư môn nhưng vì không giữ được thanh qui giới luật của Thiếu Lâm tự nên mới bị yêu cầu hoàn tục. Bây giờ nghe Tề Tấu Ngọc nói xỏ thì máu nóng càng sôi lên, lão nói:

- Ta không còn ở Thiếu Lâm tự nhưng công phu Phục ma giáng yêu do Thiếu Lâm tự sở truyền ta vẫn chưa quên, hôm nay ta sẽ thi triển để thu thập yêu nữ người.

Sở Thiên Thư vung song bút lên và lạnh lùng nói:

- Đại hòa thượng bắt nạt tiểu cô nương, không biết xấu mặt!

Nói đoạn chàng bước lên trước ngăn chặn Ấn Tân Ma cho Tề Tấu Ngọc.

Phía bên kia Thiên Sách đạo nhân đã tái động thủ với Đinh Bột. Hàm Cốc, Hàm Hư sợ sư thúc yếu thế nên song kiếm tề xuất và gia nhập vòng chiến. Ba đạo sĩ liên thủ hợp đấu một mình Đinh Bột. Võ công của Đinh Bột cao cường hơn Thiên Sách nhưng cũng không cao hơn bao nhiêu. Vừa rồi sở dĩ lão thi triển đạn chỉ thần công đánh rơi kiếm trong tay Thiên Sách là do lúc đó thần trí của Thiên Sách lo chú ý đến Vệ Thiên Nguyên. Tuy không thể nói là đánh lén nhưng quả thực là Thiên Sách không phòng bị đầy đủ. Lúc này, Thiên Sách vì muốn báo nhục rơi kiếm vừa rồi nên Đinh Bột không dễ đắc thủ ngay. Thêm vào đó có sự trợ chiến của Hàm Cốc, Hàm Hư - hai đệ tử hàng thứ hai có võ công cao cường nhất của phái Hoa Sơn. Đinh Bột một phải địch ba nên tổn khá nhiều sức lực. Nếu không phải là nhân vật có nhiều kinh nghiệm lâm trận phong phú thì lão đã sớm lộ bại tướng rồi.

Lần trước tại Từ gia ở Lạc Dương, chưởng môn nhân Bát Quái Chưởng - Vương Điện Anh cũng từng bị Vệ Thiên Nguyên cho nếm chút đau khổ, bây giờ Ấn Tân Ma bị Sở Thiên Thư cầm chân nên lão buộc phải đối đầu với Vệ Thiên Nguyên. Vệ Thiên Nguyên lặng lẽ ứng chiến, chàng vừa vận khí kháng độc vừa ngưng thần theo dõi chưởng ảnh của đối phương, kiến chiêu giải chiêu, kiến thức giải thức. Vương Điện Anh vũ lộng song chưởng và không ngừng di chuyển xoay quanh Vệ Thiên Nguyên, nhưng trước sau vẫn không công trúng đích. Lạc Dương võ sư Tạ Quốc Đường cũng tiến lên trợ chiến với lão, hai đối một mới từ từ chiếm được thế thượng phong.

Phía bên kia Thiên Cơ đạo nhân đã điều tức vận khí xong, tinh thần hoàn toàn hồi phục như trước. Lão lạnh lùng nói:

- Sở Kinh Tùng, bây giờ người bản thân đã khó bảo toàn mà còn bảo vệ cho yêu nữ kia sao?

Sở Kinh Tùng bị Dương Quang Tán Nhân và Thiên Khu quần chiến không sao thoát ra được, đại nộ nói:

- Không biết xấu mặt, nếu người không sợ anh hùng thiên hạ cười chê thì cứ đi bức hiếp nữ nhi của ta đi!

Thiên Cơ muốn thu thập Tề Tấu Ngọc nhưng bị Sở Kinh Tùng điểm trúng tâm đen nên không tiện động thủ. Lão đàn nói gương:

- Người mới không biết xấu mặt, ai chẳng biết yêu nữ kia là nhi nữ của Tề Cẩn Minh, mẫu thân của ả cái giá thì ả vẫn là người họ Tề. Vậy mà... vậy mà...

Dương Quang Tán Nhân nghe không thuận tai nên vội nói:

- Sư huynh, hà tất phải đa ngôn, bảo đồ nhi của muội đi thu thập ả.

Trong bọn người đến cùng với Thiên Cơ đạo nhân, đã có bốn năm nhân vật đồng thanh nói:

- Giết gà không cần dao mổ trâu, để tại hạ thu thập yêu nữ đó!

Nói đoạn năm người cùng tiến lên vây lấy Tề Tấu Ngọc, đồ đệ của Dương Quang Tán Nhân là Thanh Loan là kẻ đi đầu. Đạo cô này múa tít trường kiếm xông tới, kiếm quang vây xung quanh Tề Tấu Ngọc đồng thời cũng ngăn cản bốn nhân vật phía sau.

Đạo cô Thanh Loan lớn tiếng nói:

- Hảo nam tử không đấu với nữ nhân, các vị sư bá hãy nhường cho tiểu nữ đối phó với yêu nữ này!

“Hảo nam tử không đấu với nữ nhân”, câu này nghe khá nhột tai. Ý tứ rõ ràng, nam tử hán đại trượng phu đâu thể bức hiếp hàng nữ lưu. Những người này tuy chưa hẳn là nhân vật hiệp nghĩa đạo chân chính nhưng cũng là nhân vật có chút danh khí, vừa nghe lời này thì chẳng ai dám mặt dày mày dạn vây kích một thiếu nữ nữa. Quả nhiên, không ai bảo ai nhưng tất cả đều thối lui.

Thanh Loan là đệ tử đắc ý của Dương Quang Tán Nhân nên kiếm phong cũng không thua kém Tề Tấu Ngọc. Đạo cô này miệng mắng Tề Tấu Ngọc là yêu nữ và biểu hiện bên ngoài cũng như muốn sử xuất chiêu số toàn thân nhưng mỗi khi đến chỗ quan trọng thì lại thi triển thủ pháp ảo diệu để tránh sát thủ hoặc tránh thế lưỡng bại câu thương.

Tề Tấu Ngọc là nhân vật cực kỳ thông minh, qua hai ba lần như vậy thì nàng đã nhìn thấy tâm ý của đối phương. Song phương giao đấu kịch liệt khó có thể phân giải, chiêu thức không cố ý giả vờ nhưng trong giả có thật, trong thật có giả, khiến người ngoài quan chiến bị hoa mắt, không nhận thấy được điều gì. Kiếm pháp của song phương đều nhanh như chớp, thủ pháp cực kỳ ảo diệu, người ngoài nếu không lưu tâm quan sát kỹ thì làm sao nhìn thấy bọn họ hạ thủ lưu tình?

Lúc này trước linh đường đã phân ra mấy trường kịch chiến, trường ác chiến được chú ý nhất vẫn là Dương Quang Tán Nhân và Thiên Khu đạo nhân song đấu Sở Kinh Tùng. Sở Kinh Tùng kiếm chưởng kiêm toàn, lão xuất một chiêu Thiết tảo hoành giang, hoành ngang

trường kiếm đỡ thế công của Dương Quang Tán Nhân, đồng thời chưởng lực đẩy thẳng qua trái buộc Thiên Khu đạo nhân phải thối lui hai bước. Lão lớn tiếng nói:

- Các vị hãy nghe tại hạ nói một lời, thuộc hạ Tiêu Chí Dao cũng đến đây vây bắt Vệ Thiên Nguyên, hiện đang hỗn chiến với cừu nhân của Thượng Quan Vân Long, nếu các vị cứ tiếp tục thế này, há chẳng phải là liên thủ với bọn chúng sao?

Thiên Cơ đạo nhân hừ một tiếng rồi nói:

- Đây là hai việc khác nhau, có lý nào ghép chung lại nói? Họ Sở kia, nếu người sợ hắc bạch lưỡng đạo náo nhiệt trong nhà người thì bọn ta sẽ đuổi bọn chúng đi thay người!

Nói đoạn lão vung trường kiếm ra hiệu cho đệ tử phái Hoa Sơn gia nhập vòng chiến. Bản ý của Thiên Cơ đạo nhân là muốn đánh đuổi hai toán người kia đi, nhưng những bằng hữu mà lão mới đến chỉ thiên vị một bên. Đó là bọn Lỗ Đình Phương và Hàn Trụ Quốc. Do đó khi gia nhập vòng chiến thì bọn người này tuy đều công kích cả hai bên nhưng chỉ cần quan sát kỹ là có thể nhận ra ngay, bọn họ công kích phía Lỗ Đình Phương là hư chiêu, còn công kích phía Tây Môn Bá là hạ sát thủ.

Bọn Tây Môn Bá vốn đã ít nhân số, khi đối phó với người của Lỗ Đình Phương đã bị đẩy vào thế hạ phong, hiện tại lại thêm địch nên không thể nào đối phó nổi. Không đầy một khắc thì đã có ba, bốn nhân vật thọ thương rồi.

Tình thế biến đổi như vậy nhưng Mai Thanh Phong lại chau mày. Nên biết, giới hiệp nghĩa đạo đến Sở gia lần này, ngoài đệ tử của phái Hoa Sơn ra thì số còn lại là do Mai Thanh Phong dẫn đầu. Nhưng những nhân vật có quan hệ với Mai Thanh Phong chỉ là thiếu số, phần lớn là do Thiên Cơ đạo nhân mời đến, vì thế có những nhân vật mà ngay cả Mai Thanh Phong cũng không biết lai lịch của bọn họ. Tuy nhiên, Thiên Cơ đạo nhân là một trong sáu đại trưởng lão của phái Hoa Sơn nên Mai Thanh Phong cũng đành tin những người do lão mời đến là bằng hữu hiệp nghĩa đạo.

Bản thân Mai Thanh Phong tuy hành sự có chút hồ đồ nhưng bất luận thế nào cũng còn chút chính nghĩa. Hiện tại thấy hành vi của đồng bọn chỉ thiên vị một bên thì lão tự hỏi:

- “Làm sao có thể gọi là hiệp nghĩa đạo?”

Đang lúc lão do dự không biết có nên kháng nghị với Thiên Cơ đạo nhân hay không thì bỗng nhiên có người lớn tiếng hô:

- Côn Luân sơn thượng, ảo kiếm linh kỳ.

Một người khác hô tiếp:

- Bất phụng linh kỳ, ảo kiếm trừ chi!

Mai Thanh Phong cả kinh, thầm nghĩ:

- “Lẽ nào đích thân Thượng Quan Vân Long tới?”

Lão thừa biết Thiên Cơ đạo nhân cũng biết “Ảo Kiếm Linh Kỳ” là hiệu lệnh võ lâm Tây Vực của Thượng Quan Vân Long.

Tất cả mọi người tại đương trường đều kinh ngạc nhưng Vệ Thiên Nguyên lại vui mừng khôn tả, bất giác chàng kêu thất thanh:

- Phi Phụng, nàng đến phải không?

Chàng đoán không sai, quả nhiên là Thượng Quan Phi Phụng đến. Nói thì chậm nhưng tình hình thế biến động cực kỳ nhanh, chớp mắt toán người này đã tiến vào Sở gia. Tổng cộng chỉ có bốn người. Đi đầu là hai đại hán uy phong dũng mãnh, không một ai biết lai lịch bọn họ. Đi giữa chính là Thượng Quan Phi Phụng. Nhưng quần hùng kinh ngạc nhất chính là nhân vật đi sau cùng. Người này không phải ai xa lạ mà chính là một trong ngũ lão của Võ Đang - Ngọc Hư Tử.

Hai đại hán đi đầu, một cầm đại thiết chùy, tất cả đao, thương, kiếm đều bị hấn đánh văng lên không trung. Những kẻ công lực hơi yếu thì không những binh khí rời tay mà hồ khẩu tay cũng toạc máu, người cũng bị chấn văng ra xa. Đại hán thứ hai còn lợi hại hơn, song thủ không có binh khí nhưng xông vào đám quần hùng đang loạn sát như xông vào chỗ không người. Hấn thuận tay túm từng tên như túm gà rồi nhấc lên quăng đi. Dường như hai đại hán này đã biết được thân phận của từng người, nên thiết chùy, thiết chưởng chỉ đối phó với bọn Lỗ Đình Phương và Hàn Trụ Quốc mà thôi.

Những đả thương người nhiều nhất chính là Thượng Quan Phi Phụng, ảo kiếm của nàng thi triển nhanh như chớp, thoát đông, thoát tây, trong chớp mắt đã có sáu, bảy tên thuộc hạ của Tiêu Chí Dao và mười mấy nhân vật hiệp nghĩa do Thiên Cơ đạo nhân mời đến bị thọ thương dưới kiếm của nàng.

Trường hỗn chiến lập tức ngừng lại, với sự dẫn đầu của Lỗ Đình Phương và Hàn Trụ Quốc thì bọn thuộc hạ của Tiêu Chí Dao và những nhân vật gọi là hiệp nghĩa đạo trợ giúp bọn chúng đều tháo chạy tứ tán. Bọn người Tây Môn Bá và Đông Phương Hùng thì vội vàng cứu tử phù thương. Bản thân Tây Môn Bá cũng thọ thương nhưng vẫn cố gắng thay huynh đệ thuộc hạ bước lên trước hành lễ tham kiến Thượng Quan Phi Phụng.

Lúc này mọi người mới vỡ lẽ, thì ra bọn Tây Môn Bá là thuộc hạ của Thượng Quan Vân Long. Cuộc hỗn chiến ngoài sân viện đã dừng nhưng trận ác chiến trước linh đường vẫn còn tiếp diễn. Thượng Quan Phi Phụng chậm rãi bước qua phía linh đường, Ngọc Hư Tử trước sau vẫn chưa xuất thủ, lúc này lão theo sát phía sau nàng.

Mai Thanh Phong thấy Phi Phụng bước về phía mình thì biến sắc, vội nói:

- Bọn ta không thuộc mười ba môn phái ở Tây Vực. Xưa nay cùng lệnh tôn nước sông không phạm nước giếng. Ảo Kiếm Linh Kỳ của cô nương không thể chi phối bọn tại hạ!

Khẩu khí tuy không cam chịu nhược, nhưng rõ ràng tâm đã hoang mang.

Phi Phụng thản nhiên nói:

- Lão chớ vọng động, ta không có ý chi phối lão!

Nói đoạn nàng cao giọng nói:

- Tất cả ngừng tay!

Ấn Tân Ma và Vương Điện Anh đang hợp kích Vệ Thiên Nguyên, còn Tạ Quốc Đường thì đã ngừng tay. Đại hán sử dụng thiết chùy quát:

- Để ta thử Cuồng ma trượng của phái Thiếu Lâm xem sao?

Nói đoạn hấn vung thiết chùy kích tới ngay. Ấn Tân Ma cũng lập tức hoành thiên trượng chống đỡ. Chỉ nghe ba tiếng “Choang! Choang! Choang!” đình tai nhức óc và tiếng thứ ba vừa dứt thì thiên trượng của Ấn Tân Ma cũng biến thành hình cánh cung. Lão buột miệng kêu thất thanh một tiếng, miệng thổ huyết tươi rồi ngã lặn xuống đất. Phía bên kia, Vương Điện Anh cũng bị Vệ Thiên Nguyên chụp trúng đầu vai rồi quăng ra xa.

Ba trưởng lão của phái Hoa Sơn vì giữ thể diện nên vẫn chưa cam tâm bãi thủ.

Ngọc Hư Tử cao giọng nói:

- Các vị đại hữu của phái Hoa Sơn, nếu các vị tin bản đạo thì xin dừng tay ngay thôi.

Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Người dùng thân phận gì để phát ngôn?

Ngọc Hư Tử nói:

- Đương nhiên là lấy thân phận bằng hữu của phái Hoa Sơn.

Thiên Cơ cười nhạt, nói:

- Không đúng rồi! Trước đây ngươi là bằng hữu của phái Hoa Sơn ta thật, nhưng hiện tại, hì hì, ngươi là bằng hữu của ai thì có lẽ mọi người đã mục kiến rõ ràng rồi.

Ngọc Hư Tử nói:

- Ta là bằng hữu của phái Hoa Sơn và cũng là bằng hữu của Thượng Quan cô nương. Ta không thiên vị bên nào cả. Theo ta biết, Thượng Quan cô nương cũng không phải đến để chống đối các vị, nhưng nếu các vị không bãi thủ thì tình thế tất sẽ dẫn đến lưỡng bại câu thương.

Kỳ thực nếu Thượng Quan Phi Phụng tham chiến thì phái Hoa Sơn chắc chắn sẽ đại bại. Nhưng Ngọc Hư Tử nói lưỡng bại câu thương là đã giữ thể diện cho phái Hoa Sơn rồi.

Lúc này Hàm Hư, Hàm Cốc lần lượt ngừng tay, kể đó là Thiên Sách đạo nhân cũng án kiếm bất động. Lão nói:

- Sư huynh, niệm tình giao hảo của phái Võ Đang và phái Hoa Sơn chúng ta, có lẽ chúng ta nên thử xem Ngọc Hư Tử nói thế nào.

Ngọc Hư Tử tiếp lời:

- Không phải ta nói mà là Thượng Quan cô nương có lời muốn nói với các vị.

Thiên Cơ vẫn tức anh ách, buột miệng nói:

- Tại sao bọn ta phải nghe ả nói? Dù Thượng Quan Vân Long đích thân đến đây thì Ảo Kiếm Linh Kỳ của hấn cũng không chi phối được phái Hoa Sơn bọn ta!

Dương Quang Tán Nhân thi triển chiêu số đã chậm lại, thần thái của bà ta có vẻ bất định. Bà liếc nhìn Ngọc Hư Tử rồi nói:

- Nói tới nói lui, thì ra cũng chỉ là thân phận thuyết khách.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Đạo cô sai rồi!

Dương Quang Tán Nhân nói:

- Chẳng phải cô nương mời lão ta đến sao?

Phi Phụng chậm rãi nói:

- Không sai. Ngọc Hư Tử đạo trưởng là do ta mời đến, nhưng không phải mời đến thuyết khách và cũng không phải mời đến để trợ giúp mà chỉ mời đến để làm chứng thôi.

Dương Quang Tán Nhân ngạc nhiên hỏi lại:

- Làm chứng? Chứng kiến điều gì?

Phi Phụng không trả lời ngay mà hướng sang nói với Thiên Cơ:

- Ta không thể chi phối lão nhưng có người có thể chi phối lão đấy!

Thiên Cơ quát hỏi:

- Là ai?

Phi Phụng nói:

- Là chủ môn hiện nhiệm của phái Hoa Sơn - Thiên Ngô đạo trưởng. Lão ra lệnh cho các vị lập tức hồi sơn, không được sinh sự ở nơi này!

Thiên Cơ dừng dừng nộ khí, nói:

- Hồ thuyết bát đạo, mệnh lệnh của chủ môn bản phái mà để người truyền đạt sao?

Phi Phụng nói:

- Ta biết các vị không tin nên mới mời Ngọc Hư Tử đạo trưởng đến làm chứng.

Thiên Cơ cười nhạt, nói:

- Người và... và bọn chúng là đồng bọn với nhau thì làm chứng để làm gì?

Phi Phụng thản nhiên nói:

- Vì nể Thiên Ngô đạo trưởng nên ta không muốn mắng lão đấy, nhưng món nợ này sẽ có ngày thanh toán với lão.

Ngọc Hư Tử mỉm cười, nói:

- Thượng Quan cô nương, thực ra cô nương cũng chẳng cần tìm bản đạo đến làm chứng.

Phi Phụng nói:

- Nhân chứng vật chứng đầy đủ vẫn tốt hơn chứ.

Thiên Cơ sững người, hỏi ngay:

- Vật chứng gì?

Phi Phụng đáp:

- Là thủ dụ của chủ môn quý phái?

Lời này vừa xuất thì không một đệ tử nào của phái Hoa Sơn lại không kinh ngạc. Thiên Cơ, Dương Quang Tán Nhân cùng nói:

- Lấy ra xem!

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Các vị tranh nhau xem thì nên đưa cho ai đây?

Nói đoạn nàng vung tay phất nhẹ về phía Thiên Cơ đạo nhân.

Thiên Cơ vốn úy kỵ Phi Phụng nên sợ nàng phất ám khí, theo bản năng lão lách người tránh né, nhưng vật trong tay Phi Phụng bay ra không phải là ám khí mà là một trang giấy.

Dương Quang Tán Nhân đứng gần đó nên vung tay tiếp lấy ngay. Bà ta mở ra xem và kêu lên:

- Đây, hình như là bút tích của chưởng môn sư huynh thật rồi!

Thiên Sách, Thiên Khu, Hàm Hư, Hàm Cốc và một số đệ tử khác của phái Hoa Sơn cũng vây lại xem, trên trang giấy viết rằng:

“Tự dụ đệ tử bản phái!”

Vụ án tiền chưởng môn sư huynh bị hại đã thấy được manh mối, những phán đoán trước đây không phải là sự thật. Nghi hung thủ là một kẻ khác, không lâu sau sẽ điều tra rõ ràng. Chuyện này không can hệ đến Tề gia nên chuyển đi Dương Châu có thể hủy bỏ. Nhận được tự dụ này lập tức hồi sơn, không được vọng động gây hiềm khích.

Thiên Ngộ thủ dụ.”

Thiên Cơ đạo nhân xem xong trang thủ dụ thì chợt hoài nghi, nói:

- Trang thủ dụ này làm sao người lấy được?

Thật là:

“Thủ dụ truyền lại như lời thanh

Danh môn chính phái hữu gian đồ.”

Tạm dịch:

“Thủ dụ truyền đến như tiếng sét

Danh môn chính phái có gian đồ.”

-- o O o --